

“Estic en la ‘fase A’ dels avis”

Jaume Pujol és pare de set fills i té cinc nèts. Aquest veí de Barcelona, supernumerari de l'Opus Dei, ens explica l'experiència de treure endavant una família, i els seus primers passos en el paper de ser avi.

17/01/2007

Ja fa molts anys, cap el 1959 o 1960, quan vaig anar per primera vegada per un centre de l'Opus Dei, *el Palau*, em van dir: “Mira Jaume: tu veuràs el

que fas, perquè aquí ningú et trucarà perquè segueixis venint per formar-te”. I és curiós: encara que fins aquell moment jo no havia estat constant en res, vaig començar a anar regularment per allà als mitjans de formació cristiana, sense que ningú m’ho recordés, especialment a les meditacions que predicava un sacerdot ja mort, mossèn Remigio Abad, que tenien lloc els dissabtes a la tarda.

Poc després vaig començar a festejar amb qui ara és la meva dona. Al principi no sabia què fer, perquè jo desitjava seguir assistint a les meditacions de les tardes dels dissabtes, i les xicotes solen demanar aquestes tardes “en exclusiva”... Es va solucionar quan ella va començar a anar a Pineda, un centre per a noies, on també tenien meditació els dissabtes a la tarda.

Durant aquest temps ens plantejarem els dos pel nostre compte la possibilitat de ser de l'Opus Dei. Vam parlar de l'assumpte i vam quedar que cadascú decidiria el que volgués i que no parlariem més del tema fins que ens haguéssim casat. I encara que aquesta mena d'acords entre nuvis no solen complir-se gairebé mai, en el nostre cas es va complir. En altres temes no; i ens va passar com a tantes parelles, que parlen de tot menys d'allò més important... Però a això m'hi referiré més endavant. La vida és així. Per exemple, nosaltres no volíem un festeig llarg i entre una cosa i l'altra vam estar sis anys esperant per casar-nos. I encara que vam parlar de mil coses durant aquest temps – perquè sis anys donen per a molt-, no vam parlar mai, per exemple, de temes tan vitals com sobre si desitjàvem tenir molts fills o pocs.

Durant el viatge de nuvis vam passar per Roma, on ens rebé Sant Josepmaria. Fou una trobada decisiva per a tots dos. Ens va preguntar de forma molt afectuosa pels nostres pares i pel nostre viatge de nuvis, i ens va comentar que es coneixia Europa com els passadissos de casa seva, perquè havia viatjat per molts països per raons apostòliques. Després ens va estar parlant del matrimoni amb una claredat fora del comú, amb gran senzillesa i profunditat.

Ara m'adono que aquella trobada amb sant Josepmaria va ser decisiva, perquè col·laboro amb cursos d'orientació familiar des de fa anys i no he oblidat mai les seves paraules.

Però en el Fert, entitat on col·laboro, no només parlem dels fills: els fills són importants i la vida conjugal també; perquè hi ha molts casats que desitgen que els parlin del matrimoni

de forma clara, realista, i al mateix temps, positiva.

En aquests cursos d'orientació familiar animo els matrimonis a que dialoguin molt entre ells, perquè a alguns els passa com a nosaltres quan festejàvem: no parlen a fons de les qüestions veritablement importants. Jo, per exemple, vaig sorprendre'm quan essent pares de quatre fills –que a mi em semblaven moltíssims- la meva dona em va dir que desitjava tenir-ne més. En vam tenir set, i un d'ells se'ns va morir molt jove, en un accident de trànsit. És molt dur per a uns pares, una cosa molt difícil d'entendre... A mi m'ajuden molt aquelles paraules de sant Josepmaria, quan comentava que durant aquesta vida només veiem la part del darrere del tapís, plena de nusos... Al Cel veurem l'altra part, les meravelles que Déu ha fet en la nostra vida sense que ens n'adonem i comprendrem per què les

ha volgudes o les ha permeses; per què tot és per a bé...

Quan ens vam casar ens en vam anar a viure a la Guineueta, a Nou Barris, on hi ha Brafa, una obra corporativa de l'Opus Dei amb la qual tota la meva família ha tingut molt contacte. A Brafa he rebut alè i estímul per treure endavant una família nombrosa com la meva, que en els temps que corren no és fàcil... però no és impossible: no exagerem! Alguns coneguts em diuen: “però, home, set fills! això és impossible, això no pot ser”; i jo els dic: “mira, no em diguis que és impossible i que no pot ser, perquè a casa meva, que és un pis de 75 metres quadrats amb una única cambra de bany, *ha estat*; hi hem viscut nou persones durant molts anys molt contents sense cap mena de crisi especial. I som gent bastant normal”.

En l'últim menjar familiar ens vam ajuntar disset, i un fill meu ens va dir que estaven esperant un fill. Ens va fer moltíssima il·lusió. Ja tinc cinc néts i aviat seran set. Estic, pel que em diuen, en la *fase A* dels avis. Els meus amics amb néts parlen d'una primera fase, en la qual encara et pots tirar a terra per jugar amb els néts; i la *fase B*, en la qual tens la mateixa disposició de sempre, però l'edat et va passant factura i al cap de dues hores amb ells acabes esgotat... Jo al principi no ho entenia, però ara ho vaig comprenent, perquè no són el mateix seixanta que setanta... Aquests deu anys es noten. Mentre pugui, procuraré estar tot el possible amb els meus néts, perquè això és molt bo per a la família.

Quant a la meva família, és una família cristiana normal, en la qual hem procurat educar els fills en un clima de llibertat. Per això, hi ha temes que no es toquen, com a qui

voten o a qui deixen de votar. I procurem que tots es respectin entre ells, fins i tot en qüestions com el futbol, que a Barcelona aixeca passions. Ara un fill meu està sortint amb una noia que és molt, molt de l'Espanyol, mentre que el seu germà és acèrrim del Barça. No sé que farem...

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/estic-en-la-
fase-a-dels-avis/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/estic-en-la-fase-a-dels-avis/) (11/08/2025)